

सांसारिक अर्थात् भौतिकवादको प्रभाव

यस अध्यायका मूल पदहरू: १ यूहन्ना २:१६, १७, लूका १४:२६-३३, १२:१५-२१, व्यवस्था ८:१०-१४, १ तिमोथी ६:१०, यूहन्ना १५:५ र गलाती २:२०।

यस अध्यायको मूल सार पद: "यस संसारको ढाँचामा नचल, तर आफ्नो मनमा नयाँ भई पूर्ण रूपले परिवर्तित होओ, र परमेश्वरको असल, ग्रहणयोग्य र सिद्ध इच्छा के हो, त्यो तिमीहरूले जाँचन सक्ने होऊ।" रोमी १२:२ रूपान्तरित।

संसारको लहै लहैमा लागेर तिनीहरूकै चालमा नचल भनेर उहाँका जनहरूलाई परमेश्वरको वचनले भन्दछ (रोमी १२:२)। तर सांसारिक सुःखबिलास खोज्ने प्रतिस्पर्धा, अस्वाभाविकरूपमा वा तरिकाले धनसम्पत्ति थुपार्ने प्रवृत्त चाहना र तिनीहरूले मानिसलाई सफलता दिन्छ भन्ने प्रचलित लोक धारणा कुनै पनि मानिसको जीवनमा अत्यन्त प्रभावकारी हुन्छ। केवल केही मानिसहरू मात्र चाहे त्यो धनी होस् वा गरिब होस्, भौतिकवादको परिधिभन्दा बाहिर बसिरहेको पाइन्छ। त्यस भौतिक प्रतिस्पर्धाको चलखेलमा इसाईहरू पनि समावेश भएको पाइएको छ।

याद गर्नुहोस्, धनसम्पत्ति वा धनी हुनु र आफ्नो र परिवारको संतोष हेर्ने तथा तिनीहरूलाई चाहिने भौतिक सुविधालाई उपलब्ध गराउन कडा परिश्रम, मिहिनेति र लगनशील हुनु आफै गलत होइन। तर पैसा र पैसाको निमित्त जिउँदा र पैसा कमाउनको निमित्तमात्र होडवाजी गर्दा हामी सबै जना शैतानको धरापमा परेका हुन्छौं। संसारको ढाँचा वा लहै लहैमा चलनु भनेको त्यसलाई भनिन्छ।

पैसा धेरै भयो भने हामीहरूको जीवन सुखमय हुन्छ, असल र प्रसस्त आनन्दसँग जिउन सक्छौं भन्ने धारणा सांसारिक चक्रव्यूहमामात्र परिरहने मानिसहरूको लोकप्रिय धारणा हो। तर परमेश्वरप्रति हामीहरूको निष्ठा तथा विश्वासलाई आफ्नो काबुमा राख्न शैतानले त्यसलाई मुकुण्डोको रूपमा प्रयोग गरेको हुन्छ। इसाईहरूको विरुद्धमा युद्ध गर्न शैतानले भौतिकवादलाई एक अस्त्रको रूपमा प्रयोग गर्दछ। आखिरमा कसलाई पैसा चाहिन्दैन र पैसाले हामीलाई सुःखसुविधा र अरु धेरै थोक अहिले र यहाँ ल्याएको कसलाई मन

पदेन र? हो, पैसाको सबभन्दा ठूलो उपलब्धि भनेको यसले हाम्रो चाहना र आकांक्षालाई तुरन्त पूरा गरिदिन्छ तर अन्तमा हामीहरूको अत्यन्त भित्री आवश्यकताको जवाफ धनसम्पत्ति थुपारेर पाइन्दैन।

१. यस संसारको भगवान

पैसा यस संसारको भगवान भएको छ र भौतिकवाद पैसाको धर्म भएको छ। भौतिकवाद वा पैसाको पछिमात्र लाग्ने संस्कार यस्तो घातक प्रणाली हो जसले क्षणिक सुरक्षा प्रदान त गर्छ तर अन्तमा मानिसलाई भित्रीरूपमा सुरक्षा दिँदैन अर्थात् पैसा मानिसको सुरक्षाकवच होइन।

भौतिकवाद भनेको के हो त? जब अध्यात्मिक वा परमेश्वरतिर मन लगाउनेभन्दा केवल धन कमाउने र सम्पत्ति थुपार्ने मानिसको अत्यन्त महत्त्वपूर्ण र मूल्यवान लक्ष्य हुन्छ तब त्यो भौतिकवादको पासोमा परेको हुन्छ। धनसम्पत्तिको मूल्यमान्यता नभएको होइन तर त्यसले हामीलाई बशमा राख्नुहुँदैन अर्थात् धनसम्पत्ति हामीहरूको भगवान, स्वामी वा मालिक हुनुहुँदैन। राजा सोलोमनले उपदेशक ५:१०मा यो अर्थी लेख्दछन्: "जसले धनसम्पत्तिलाई अत्यन्त माया गर्छ त्यसलाई कहिल्यै पनि पुग्दैन। धनलाई माया गर्नेहरू आफ्नो आम्दानीप्रति कहिल्यै पनि संतुष्ट हुँदैनन्।" (रूपान्तरित)। यस संसारमा भएका थोकहरूतिरमात्र दगुर्दा त्यो समस्या हामीले भोग्नुपर्ने हुन्छ: हामीसँग जति भएपनि कहिल्यै पनि अब पुग्यो भन्ने स्थितिमा हामी आउँदैनौं। अन्तस्करणमा शान्ति नदिने र कहिल्यै पनि संतुष्ट नपर्ने थोकको निम्ति हामीले आफूलाई झन झन घचेटेको घचेटै हुन्छौं। यो जस्तो दुर्भाग्य धराप अरू के होला!

वास्तविक रूपमा हामी मानिस भएपछि हामीहरूको उद्देश्य केमा अडिक्नुपर्छ? के पैसा नै सबै थोक हो र? हेर्नुहोस्, १ यूहन्ना २:१५-१७ "१५ संसारलाई वा संसारमा भएका कुनै पनि थोकलाई प्रेम नगर। यदि कुनै मानिसले संसारलाई प्रेम गर्दछ भने पिताको प्रेम त्यसमा हुँदैन। १६ किनकि संसारमा भएका सबै थोक, अर्थात् शरीरको अभिलाषा, आँखाको अभिलाषा, जीवनको शेखी पिताबाट आएका होइनन् तर संसारबाट आएका हुन्। १७ संसार बितिजान्छ र त्यसको अभिलाषा पनि बितिजान्छ, तर परमेश्वरको इच्छा पूरा गर्नेचाहिँ सधैंको निम्ति रहन्छ।"

यदि हामी इसाई हौं भनेर दावी गर्छौं भने हामीहरूको जीवनको सर्वोच्च प्राथमिकता वा महत्त्व केमा राख्नुपर्छ? हेर्नुहोस्, हामीप्रति येशूको चाहना: "२५ मानिसहरूको ठूलो भीड उहाँको साथमा जाँदैथियो, र उहाँले फर्केर तिनीहरूलाई भन्नुभयो, २६ "यदि कोही मकहाँ आउँछ, र आफ्ना बुबा, आमा, पत्नी, छोरा-छोरीहरू र दाजुभाइ, दिदी-बहिनीहरूलाई र आफ्नै प्राणलाई समेत तुच्छ ठान्दैन भने, त्यो मेरो चेला हुन सक्दैन। २७ जुन व्यक्ति आफ्नो क्रूस बोकेर मेरो पछि लाग्दैन, त्यो मेरो चेला हुन सक्दैन। २८ "तिमीहरूमध्ये कसैले एउटा घरहरा बनाउने इच्छा गर्छ भने, त्यो घरहरा बनाई सिद्धयाउने खर्च आफूसित छ कि छैन भनी के त्यसले पहिले नै बसेर हिसाब लाउँदैन र? २९ नत्र भने त्यसले जग बसालेपछि सिद्धयाउन सकेन भने, देख्नेहरू सबैले यसो भनेर त्यसको गिल्ला गर्न लाग्नेछन्, ३० 'यस मानिसले बनाउन त थाल्यो तर सिद्धयाउन सकेन।' ३१ "कुन राजा होला जसले अर्को राजासँग लडाइँ गर्न जाँदा आफ्नो साथ भएका दश हजारले त्यसको विरुद्ध आउने बीस हजारसँग लडाइँ गर्न सक्छु कि सक्दैन भनी पहिले बसेर सल्लाह गर्दैन? ३२ तिनले नसक्ने हो भने, त्यो अर्को राजा टाढै हुँदा मिलापको शर्त सोध्न राजदूत पठाउनेछ। ३३ यसकारण तिमीहरूमध्ये जसले आफूसित भएका सबै थोक त्याग्दैन, त्यो मेरो चेला हुन सक्दैन।" लूका १४:२५-३३।

शायद निचोडमा हामी यो भन्न सक्छौं होला: जो पैसा वा पैसामात्र कमाउने लोभमा फस्छ त्यो मानिसले चुकाउनुपर्ने मूल्यलाई उसले ध्यान दिनुपर्छ। "यदि तिमीले सारा संसार त जित्यौं तर आफ्नै आत्मा गुमायौं भने तिमीलाई के लाभ हुन्छ र?" (मर्कूस ८:३६ रूपान्तरित)।

"जब येशू यस संसारमा आउनुभयो तब मानवता अत्यन्त तल्लो स्तरमा झरिरहेको थियो। समाजलाई स्थिरमा राख्ने जग नै ढलिरहेको थियो। मानिसको जीवन नक्कली र झुटो हुन थालेको थियो। सारा संसारभरि मानिसहरूको दिमाग र आत्मामा धार्मिक प्रणालीको पकड खस्किनदै थियो। पौराणिक तथा दन्त्यकथा र भ्रममा पार्ने असत्य थोकहरूले मानिसका विचारहरूलाई डुबाउन खोजिरहेको थियो। त्यसले गर्दा मानिसहरू नास्तिकपना र भौतिकवादको शरणमा गइरहेका थिए। अनन्त जीवनको आस्थालाई वेवास्ता गरेर मानिसहरू अहिलेको निम्तिमात्र जिइरहेका थिए।"-एलेन जी हाइट, एडुकेशन, पृ. ७४,७५ बाट रूपान्तरित।

परमेश्वरप्रतिको आस्थालाई वेवास्ता गर्ने र केवल धनको पछि मात्र लाग्ने दुई हजार वर्ष अघिको मानव इतिहास के अहिलेको भन्दा फरक छ र?

विभिन्न थोकहरू आफूमा हुनु कसले मनपराउँदैन र? तर यो प्रश्न हामीहरूले आफैलाई सोध्न जरुरी ठान्नुपर्छ: हामीसँग भएका थोकहरू हामीहरूको स्वामित्वमा छ कि तिनीहरूले हामीलाई दास बनाइरहेको छ? यथार्थमा हामीहरूको सही स्वामी को हुनुपर्छ र उहाँ नै हाम्रो सर्वेसर्वा स्वामी हुनुहुन्छ भनेर कसरी ढुक्क हुने?

२. भकारीहरू भर्नु (लूका १२:१५-२१)

यस संसारमा सबै मानिसहरू धनी हुन्छ भन्ने छैन न त छ नै। तैपनि येशूले एउटा अतीकथा भन्नुभएको थियो। त्यसमा औल्याएको पाठ सबैले किन सिक्नुपर्छ? हेर्नुहोस्: लूका १२:१५-२१ "१५ उहाँले तिनीहरूलाई भन्नुभयो, "होशियार रहो, सबै किसिमका लालचबाट जोगिने काम गर, किनकि मानिसको जिन्दगी उसको धन-सम्पत्तिको प्रशस्ततामा रहँदैन।" १६ उहाँले तिनीहरूलाई एउटा दृष्टान्त भन्नुभयो, "कुनै एक जना धनी मानिसको जमिनमा प्रशस्त उब्जनी भयो। १७ त्यसले मनमनै गुन्न लाग्यो, 'मेरो अन्न राख्ने ठाउँ मसित छैन, अब म के गरूँ?' १८ तब त्यसले भन्यो, 'म यसो गर्नेछु— आफ्ना ढुकुटीहरू भत्काएर झन् ठूला-ठूला बनाउनेछु, र मेरा सबै अनाज र मालसामान त्यहीं राख्नेछु। १९ अनि म आफ्नो प्राणलाई भन्नेछु, 'ए प्राण, धेरै वर्षसम्म पुग्ने प्रशस्त सम्पत्ति तेरो निम्ति थुप्रिएको छ। सुख-चैनमा बस्। खा, पि, र मोज गर'।" २० "तर परमेश्वरले त्यसलाई भन्नुभयो, 'ए मूर्ख, आज राती नै तेरो प्राण तँबाट लिइनेछ, र जे कुराहरू तैले आफ्नो निम्ति थुपारेको छस्, ती कसको हुने?' २१ "आफ्नो निम्ति धन-सम्पत्ति थुपार्ने, तर परमेश्वरको दृष्टिमा धनी नहुने मान्छेको अवस्था यस्तै हुन्छ।"

चाहे हामी धनी होऊँ वा गरिब होऊँ हामीहरूको भौतिक सम्पत्ति थुपार्ने चाहनाले हामीहरूको प्रार्थमिक ध्यान कहाँ हुनुपर्छ सो निर्धारण हुन्छ। अस्थायी र क्षणिकमा नाश हुने कुराहरूको मात्र पछि लाग्दा अनन्त जीवन गुमाइन्छ भने ती सांसारिक तत्वहरूको निम्ति मरिमेट्नु हुन्न।

हुनसक्छ हामीले सुन र चाँदीले बनाएका मूर्तीहरूलाई भगवान भनेर नढाँगौंला र त्यसलाई पूजा नगरौंला। तैपनि सुन र चाँदीलाई अरू कुनै रूपमा पूजा गर्ने खतराप्रति हामी होशियार हुनुपर्छ।

येशूले माथि भन्नुभएको अतीकथा संसारका धेरै देशहरूका मानिसहरूको निम्ति अत्यन्त व्यावहारिक छ किनकि कतिपय मानिसहरू धनसम्पत्तिमात्र थुपार्ने होडबाजीमा लागिरहेको पाइन्छ। उद्योगी तथा व्यापारीहरूले तिनीहरूका उत्पादनहरूलाई एक किसिमको विश्वव्यापी विज्ञापनले मानिसहरूलाई आकर्षित गरिरहेका छन्। विभिन्न विज्ञापनहरूको कला वा माध्यमले तिनीहरूको उत्पादनलाई मानिसहरूको दिमागमा यसरी घुसाइरहेका छन् कि ती थोकहरू मानिसहरूले किनेनन् भने तिनीहरू संतुष्ट हुँदैनन् र खुशी पनि हुँदैनन्। एक जना उद्योगी यसरी सफल भयो कि उसले उत्पादन गरेको सामान हाम्रो लागि नभैनुहुने देखाइदियो जसले गर्दा हामीले किन्नुपऱ्यो। उसको विज्ञापनले ठूलो प्रभाव पऱ्यो र त्यो सामान किन्न मानिसहरूको हृदयलाई नै परिवर्तन गरिदियो। यस फन्दामा इसाईहरू पनि पर्दछन्। तिनीहरूको आशा यस संसारको नभएतापनि व्यापारीहरूको चटक वा चलाखीबाट तिनीहरू सुरक्षित छैनन्।

परमेश्वरका भक्तहरूलाई उहाँले सतर्क गराउनुभएको छ। त्यस चेतावनीलाई वास्ता न गरे कुनै पनि इसाई हुँ भनेर फुले पनि त्यो मानिस खतरामा पर्न सक्छ। हेर्नुहोस् परमेश्वरले औँल्याउनुभएको सावधानी: व्यवस्था ८:१०-१४ "१० जब तिमीहरू तृप्त होउञ्जेल खान पाउनेछौ, तब तिमीहरूलाई दिनुभएको असल देशको निम्ति तिमीहरूले आफ्ना परमेश्वरको प्रशंसा गर। ११ सावधान बस! मैले तिमीहरूलाई आज दिएका उहाँका आज्ञाहरू र उहाँका विधिविधान उलङ्घन गरेर परमप्रभु तिमीहरूका परमेश्वरलाई नभुल। १२ नत्रता जब तिमीहरू खाएर तृप्त हुनेछौ, र राम्रा-राम्रा घरहरू बनाएर बस्नेछौ, १३ जब तिमीहरूका बगाल र बथानको वृद्धि भएर जानेछ, र तिमीहरूका सुनचाँदी र तिमीहरूसित भएका सबै थोक प्रशस्त हुनेछन्, १४ तब तिमीहरू अहङ्करी भएर तिमीहरूलाई दासत्वको देश मिश्रबाट ल्याउनुहुने परमप्रभु तिमीहरूका परमेश्वरलाई भुल्नेछौ।"

बाइबलमा होस् वर्तमान संसारमा होस् कतिपय मानिसहरू उदाहरणीय छन्। तिनीहरू धनसम्पत्ति थुपारेर पनि तिनीहरूको आत्मिक जीवन उचलिएको, परमेश्वरप्रति प्रेम गाढा भएको र स्वर्गको अविनाशी थोकहरूतिर आकर्षित भएको पाइन्छ। के तपाईंलाई केही ती मानिसहरूको नाउँहरू थाहा छ?

३. भौतिकवाद वा सांसारिक थोकहरूप्रतिको मोह (मत्ती ६:२२-२४)

मानिसहरूको ध्यान आकर्षण गर्न छापा तथा विद्युतीय विज्ञापन संसारका लागि अत्यन्त प्रभावकारी हुन्छ। उद्योग तथा कम्पनीहरूले आफ्ना उत्पादनहरूलाई हाम्रो समक्ष ल्याउन करौंदाँ रूपैयाँ खर्च गर्दछन्। तिनीहरूले आफ्ना सामानहरू बेचन अत्यन्त आकर्षित र मनबहलाउने सुन्दर विज्ञापनहरू प्रयोग गर्दछन्। ती विज्ञापनहरू हामीले हेर्छौं तर सामानहरूलाई भन्दा विज्ञापनमा कोरिएका मानिसहरूलाई मन पराएर ती सामानहरू किन्न उत्सुक हुन्छौं।

यदि हामीहरूको शारीरिक वास्नालाई लुकिछिपी उत्तेजना गर्ने गरेर विज्ञापन नगरेको भए भौतिकवाद वा सांसारिक थोकहरूप्रति हामीहरूको आकर्षण त्यति प्रभावकारी हुँदैनथ्यो होला। मानिसहरूको आँखा तथा मनलाई मोहमा पार्न विज्ञापनलाई अत्यन्त शक्तिशाली औजारको रूपमा प्रयोग गरिन्छ। तर यसले प्राय हामी जस्तो भौतिकवादको विरुद्ध संघर्ष गरिरहने इसाईहरूलाई विषको रूपमा काम गर्दछ।

मत्ती ६:२२-२४मा इसाईहरूको सोच र कामको सिलसिलामा आँखाको भूमिका के हुन्छ भनिएको छ। हामीलाई आवश्यक नभएतापनि हामीहरूलाई लोभ्याउन विज्ञापनको आकर्षित गर्ने चलाखी चित्रहरूप्रति हामीहरूको भिन्निभावना कस्तो हुनुपर्छ? हेर्नुहोस्: "२२ "आँखा शरीरको बत्ती हो। यसकारण यदि तिम्रा आँखा स्वस्थ छन् भने, तिम्रो सारा शरीर उज्यालो हुनेछ। २३ तर तिम्रा आँखा खराब छन् भने, तिम्रो सारा शरीर अँध्यारो हुनेछ। यसकारण तिमिभिन्न भएको उज्यालोचाहिँ अँध्यारो भयो भने, त्यो अँध्यारो कस्तो घोर हुन्छ। २४ "कसैले दुई मालिकको सेवा गर्न सक्दैन। किनभने त्यसले एउटालाई घृणा गर्नेछ र अर्कालाई प्रेम गर्नेछ। अथवा त्यसले एउटाप्रति भक्ति राख्नेछ, र अर्कालाई त्यसले तुच्छ ठान्नेछ। तिमिहरूले परमेश्वर र धनको सेवा गर्न सक्दैनौ।"

आफ्ना सामान किन्न मानिसहरूको इन्द्रियहरूलाई उत्तेजित पार्ने जस्ता विज्ञापनहरू प्रभावकारी औजार हुन्। उपभोक्ता अर्थात् किन्ने मानिसहरूको दिमागमा उत्तेजना सृजना गरेर विक्रेताहरूले आफ्नो सामान बेच्दछन्। साँच्चै हेर्ने हो भने दिमागलाई बहलाउने विज्ञापन मनगढन्ते हुन् तर तिनीहरूले काम गरेको पाइन्छ। मानिसहरूलाई झट्टै आनन्द ल्याउने जस्तो विज्ञापनहरूले तिनीहरूको बीचमा रहस्यमय तरिकाले काम गर्दछ, मानौं ती सामानहरूको

उपभोग गर्दा अर्कै संसारमा तिनीहरू छन्। यसले भ्रम फैलाउने धर्म जस्तो काम गर्छ तर बौद्धिक र आत्मिक ज्ञानतिर अग्रसर गराउँदैन। यद्यपि ती विज्ञापनहरू यस्तो आकर्षित र लोभ्याउने खालका हुन्छन् कि ती भएनन् भने धेरै मानिसहरू बाँच्नै नसक्ने जस्तो हुन्छन्। हामीलाई त्यो थोक मनपर्छ, हामीलाई चाहिन्छ, हामी पनि त्यसको भागिदार हौं त्यसकारण किन नपाउने? विज्ञापनको निमित्त अनगिनतिरूपमा धनरासी खर्च गरेको परमेश्वरलाई मात्र थाहा छ र हामीहरूलाई ती सामानहरू भिँडाउन विज्ञापनकर्ताहरूले गरिरहेको प्रयास परमेश्वरले बाहेक कसले लेखाजोखा राख्दछ र?

"अब म भन्छु: आत्मामा हिँड, तब तिमीहरूले शारीरिक अभिलाषाको फन्दामा पर्नेछैनौ" (गलाती ५:१६ रूपान्तरित)। प्रायजसो हामीहरूले शारीरिक अभिलाषा भनेको यौनवासना वा कामबासनासँगमात्र जोडिएको ठान्छौं तर शारीरिक अभिलाषालाई पूरा गर्नु भनेको अरू के केमा लागु हुनसक्छ?

४. स्वार्थमय प्रेम (रोमी १२:३)

"किनभने मलाई दिइएको अनुग्रहद्वारा तिमीहरूमध्ये हरेकलाई म आग्रह गर्दछु, जसले आफूलाई जस्तो सम्झनुपर्छ त्यसभन्दा बढी नसम्झोस्, तर परमेश्वरले हरेकलाई दिनुभएको विश्वासको नापबमोजिम सन्तुलित विचारले सोचोस्।" रोमी १२:३।

परमेश्वरले भन्नुभयो, "तिम्रो सौन्दर्यताले गर्दा तिम्रो हृदय घमण्डले फुलियो, तिमीले आफ्नो यश अर्थात् गौरवको कारण तिम्रो बुद्धिलाई भ्रष्ट पार्नथौ। यसैले मैले तिमीलाई जमिनमा फालिदिउँ। राजाहरूका अगि मैले तिमीलाई तमाशा बनाइदिए।" इजकिएल २८:१७। आफू कोहूँ भनेर बिर्सेर लुशिफरले आफूले आफैलाई धोका दिएको थियो। उसले आफूलाई आफैलाई महान् ठान्यो। उसले आफ्नो हृदयमा यसरी सोच्यो, "म परमेश्वरजस्तै अत्यन्त महान् हुन्छु।" (यशैया १४:१४ रूपान्तरित)। आफूमा नभएको अधिकारको दावी गर्दै उसले आफ्नो महत्वाकाँक्षालाई प्रकट गर्‍यो। आफूले आफैलाई धोका दिने र स्वार्थमय महत्वाकाँक्षा लुशिफरको पतित हृदयको चरित्र हो।

माथिका पदहरूले बताएका लुशिफरको पतनले सुरूको पाप के हो भनेर देखाउँछ। त्यो हो आत्ममोह। शब्दकोशको परिभाषा अनुसार त्यो त्यस्तो चरित्र हो जुन अस्वाभाविक रूपमा आफूलाई आफैप्रति मोह हुनु, अरू कसैको वास्ता नगरेर आफ्नै प्रेममा लागिरेरहुनु र तडकभडकमा लागेर व्यर्थको

जीवन बिताउनु हो। कुनै पनि पतित मानव जातमा त्यो भन्दा आफूले आफैलाई धोका दिने भन्दा अरू ठूलो नराम्रो चरित्र के होला?

तर मानव इतिहासमा यो चरित्र हामीले सोचेको भन्दा सामान्य भएको पाइन्छ। आफू को थिएँ सो विसेर घमण्डमा गरेर आफू अत्यन्त महान् छु भनेर सोच्दा उनी पशु सरह जिउनु पर्‍यो (दानिएल ४:३०)। धर्मका गुरू वा पण्डित अर्थात् स्वामी बनाउँदा फरिसीहरू पनि त्यही काल्पनिक मोहमा परेका थिए। (येशूको यो अतीकथालाई सम्झनु उचित हुन्छ: "९ आफैमाथि भरोसा राख्नेहरू र आफैलाई धर्मी ठानी अरूहरूलाई तुच्छ ठान्नेहरू कसै-कसैलाई उहाँले यो दृष्टान्त सुनाउनुभयो: १० "दुई जना मानिस प्रार्थना गर्न मन्दिरमा गए- एक जना फरिसी र अर्कोचाहिँ कर उठाउने। ११ फरिसीले उभिएर मनमनै यसरी प्रार्थना गर्‍यो, 'हे परमेश्वर, म तपाईंलाई धन्यवाद दिन्छु, म अरू मानिसहरूजस्तो धुताहा, अन्यायी, व्यभिचारी, अथवा यही कर उठाउनेजस्तो पनि छैनँ। १२ म हप्तामा दुई पल्ट उपवास बस्तछु। मैले पाएका सबै थोकको दशांश म दिन्छु।' १३ "तर कर उठाउनेचाहिँ टाढै उभिएर स्वर्गतिर आँखा पनि नउठाई यसो भन्दै आफ्नो छाती पिट्यो, 'हे परमेश्वर, म पापीमाथि दया गर्नुहोस्!'

१४ "म तिमीहरूलाई भन्दछु, योचाहिँ मानिस त्यस अर्काभन्दा धर्मी ठहरिएर आफ्नो घरतिर लाग्यो। किनभने हरेक जसले आफूलाई उच्च पार्दछ, त्यो होच्याइनेछ, तर जसले आफूलाई होच्याउँछ, त्यो उच्च पारिनेछ।" लूका १८:९-१४। यदि हामी होशिया भएनौं भने धनसम्पत्तिकोमात्र मोहमा पर्दा हामी पनि त्यही धोखाको फन्दामा पर्न सक्छौं।

प्रेरित पावलले एउटा खतराको घण्टी हामीहरूको सामु बजाइरहेको पाउँछौं। त्यो के हो? हेर्नुहोस्: "किनभने रुपियाँपैसाको मोह नै सबै किसिमका खराबीको जड़ हो। पैसाको लोभमा परेर कोही-कोही विश्वासबाट कुमार्गतिर लागेका छन्, र धेरै पीडाले तिनीहरूका हृदय घोचेका छन्।" १ तिमोथी ६:१०।

धेरै खराब मानिसहरूदेखि (२ तिमोथी ३:१-५) होशियार बस भनेर पावलले तिमोथीलाई सिकाउँछन्। ती खराब मानिसहरूमा पैसाको पछि वा पैसाको लोभमात्र लाग्ने पनि हुन्। पैसाको लोभमा पर्नेहरू चाहिनेभन्दा बढि आत्मविश्वासतिर घचेटिन्छन्। आफू बाहेक अरू कोही चाहिन्दैन भन्दै आफ्नै खुट्टामा उभिएको छु भनेर अहङ्कारले फुल्दछ। यो किन हुन्छ भन्दा

भौतिकवादले मानिसहरूमा धेरै धनसम्पत्ति थुपार्ने काममा अग्रसर गराउँछ, जसले गर्दा त्यसले आफू कति न कति महत्त्वपूर्ण मानिस भएको भनेर फुलाउँछ। जब धेरै पैसा भयो तब आफू को हो सो बिर्सेर अरूभन्दा आफू धेरै ठूलो भएको भावनामा मानिसलाई पार्दछ। सबै जना धनी हुन चाहन्छन् तर सबै जना भएका छैनन् तर आफूमात्र धनी भएकोले त्यस धनले धनीलाई फुलाउँछ। त्यसकारण धनी मानिसहरूलाई आत्मसंतुष्टि वा अरू कोही चाहिँदैन, घमण्डी र सेखीवाज हुनु सजिलो छ।

फिलिप्पी २:३ पढ्नुहोस्। भौतिकवाद वा धनसम्पत्तिमात्र थुपार्ने चरित्रले गर्दा मानिसलाई कस्तो खालको मनस्थितिमा लगाउन सक्छ भनेर बुझाउँछ र त्यो येशूभक्तको आदर्शको बिपरित किन छ? हेर्नुहोस्: "३ स्वार्थ वा अहङ्कारमा केही नगर, तर नम्रतामा एउटाले अर्कालाई आफूभन्दा श्रेष्ठ ठान।"

५. आखिरमा भौतिकवादको निरर्थकता (याकूब ५:३)

विगत र यस संसारमा धेरै मानिसहरू छन् जसले परमेश्वरलाई प्रेम गर्दछन् र उहाँप्रतिको आस्थामा अडिग भएर बस्छन्। परमेश्वरको बाटोमा हिँड्न तिनीहरूको चरित्र यसरी घुलिएको हुन्छ कि धनसम्पत्तिले पनि तिनीहरूलाई तान्न सक्दैन।

परमेश्वरको सम्पत्ति हो भन्नुको अर्थ के हो, र हामीहरूको सही पहिचान कहाँ पाइन्छ? हेर्नुहोस्: व्यवस्था ७:६ "किनकि परमप्रभु तिमीहरूका परमेश्वरको निम्ति तिमीहरू एक पवित्र जाति हो। परमप्रभु तिमीहरूका परमेश्वरले पृथ्वीमा भएका सबै मानिसहरूमध्येबाट आफ्नो निम्ति एक विशेष जाति, एक अमूल्य सम्पत्ति बनाउन तिमीहरूलाई छान्नुभएको छ।", १ पत्रुस २:९ "तर तिमीहरू त चुनिएका वंश, राजकीय पूजाहारीगिरी, पवित्र जाति, परमेश्वरका निजी प्रजा हो। उहाँले तिमीहरूलाई अन्धकारदेखि उहाँका उदेकको ज्योतिमा ल्याउनुभयो, ताकि तिमीहरू उहाँका आश्चर्यपूर्ण कार्यहरूको घोषणा गर्न सक।", यूहन्ना १५:५ "दाखको बोट म हुँ, तिमीहरूचाहिँ हाँगाहरू हो। यदि कोही ममा रह्यो भने, र म त्यसमा रहें भने, त्यसले धेरै फल फलाउँछ, किनकि मबाट अलग रहेर तिमीहरू केही गर्न सक्दैनौ।" र गलाती २:२० "म खीष्टसँगै क्रूसमा टाँगिएको छु, अब उप्रान्त जिउने म होइनँ, तर खीष्ट ममा जिउनुहुन्छ। जुन जीवन शरीरमा म अहिले जिउँछु, त्यो परमेश्वरका पुत्रमा

विश्वास गरेर जिउँछु, जसले मलाई प्रेम गर्नुभयो, र मेरो निम्ति आफूलाई अर्पण गर्नुभयो।"

प्रभु येशूले भन्नुभयो, "दाखको बोट मै हुँ, तिमीहरू हाँगाहरू हो। मबिना तिमीहरूले केही पनि गर्न सक्दैनौ।" (यूहन्ना १५:५ रूपमान्तरित)। येशू र भक्तजनको बीचमा जुन सम्बन्ध गाँसिएको छ त्यो सिधै हो र सुरक्षित छ। "परमेश्वरका आज्ञा पालन गरेर चलने सबै सत्य चाहना हृदयबाट नै आउँछ। यो खीष्टसँगको हृदयमा काम गर्दा हुने हो। यदि उहाँलाई हामीले गर्न दियौं भने हामीहरूको सोच र उद्देश्यसँग उहाँले आफ्नो पहिचान गाभिनुहुन्छ। हामीहरूका हृदयहरू र दिमागहरू उहाँको इच्छामा गाँसिनेछ। त्यसले गर्दा उहाँका आज्ञाहरू पालन गर्दा हामीहरूकै चाहना अनुसार हुन जान्छ।"-एलेन जी हाइट, *द डिजाएर अभ एजेज*, पृ. ६६८बाट रूपान्तरित।

अर्को अर्थमा भन्ने हो भने भौतिकवादले हामीहरूसँग भएको सम्पत्तिसँगै हामीलाई पहिचान गराउँछ। अर्थात् हामीहरूको मान मर्यादा र मोल यस संसारमा हामीसँग भएका थोकहरू र यस संसारले ल्याएका के किन्न सक्ने क्षमता छ त्यसमा आधारित भएको हुन्छ। यसबारे याकूबले हामीलाई सतर्क गराउँछन्: "तिमीहरूका सुनचाँदीमा कस लागेको छ, र त्यही कस तिमीहरूका विरुद्धमा साक्षी हुनेछ, र आगोले जस्तै तिमीहरूको शरीर खानेछ। तिमीहरूले आखिरी दिनहरूका निम्ति धन साँचेका छौं।" (याकूब ५:३)। साँचेका भन्नुको अर्थ धेरै धन सम्पत्तिहरू जम्मा गर्नु र थुपार्नु हो। धेरै होस् वा थोरै होस् ती धनसम्पत्तिमा नै हामीहरूको पहिचान भएको पाइन्छ (लूका १२:१९-२१)।

भौतिकवाद एक किसिमको यस्तो तत्व हो जसले मानिसहरूको पहिचानलाई अलमल्याइ दिन्छ। त्यसको अर्थ धेरै जसो हामीहरूको पहिचान वा प्रतिष्ठा वा इज्जत हामीसँग जे छ त्यससँग गाभिएको हुन्छ। यथार्थमा हामीसँग जे छ त्यो हाम्रो भगवान हुन जान्छ (मत्ती ६:१९-२१)। एक जनाले यसरी व्यक्त गरेको थियो, मसँग भएका थोकहरूले गर्दा म बेकार भएको छु।" यस संसारमा हामीसँग जे छ त्यससँगमात्र हामीहरूको इज्जत थाम्ने संस्कार कस्तो दुःखलाग्दो छ। यस खालको जीवन देखावटी, क्षणिक र अन्तमा अनर्थको भएर जान्छ। यो त झन इसाई हुँ भनेर दावी गर्नेहरूको निम्ति झन खतरा छ। के हामीसँग जे छ त्यसमा कि परमेश्वरमा हामीहरूको इज्जत वा पहिचान थामीरहेको छ? अन्तमा आएर ती दुईमा एक हामीले रोज्ने पर्छ।

तपाईं को हो भनेर पहिचान गराउन तपाईंसँग भएको सम्पत्तिसँग तपाईंको पहिचान कतिको गाँसिएको छ?

उपसंहारः

थप जानकारीः निःसन्देह प्रत्येक मानिसको आखिरी चाहना जीवनमा संतुष्टि र खुशी हासिल गर्नु हो। तर सांसारिक तत्व वा भौतिकवादद्वारा आफ्नो स्वार्थ पूरा गर्न खोज्छ भने त्यो संतुष्टि र खुशी हासिल गर्न सकिँदैन। भित्री हृदयमा यो कुरा सत्य हो भनेर मानिसहरूलाई थाहा छ तै पनि धेरै धनसम्पत्ति थुपार्न मानिसहरू एक आपसमा तँछाडमछाँड गरिरहेको हामी पाउँछौं। *मैले देखें, मलाई त्यो चाहिन्छ, म लिन्छु।* यो भन्दा अरू सरल कुरा के छ र? भौतिकवादको चलखेलमा चाहे एडभेन्टिस्ट नै किन नहोउन् कोही पनि अलगिएको छैन। तर जोसुकै किन नहोस् निरन्तररूपमा मालसामानमात्र थुपार्ने होडबाजीमा कोही पनि खुशी, आनन्द, संतुष्टि र पुग्यो भन्ने भावनामा पुगेको हुँदैन। वरु यसले समस्याहरूमात्र खडा गराउँछन्। एक जना धनी हाकिम येशूकहाँ आएर अनन्त जीवन प्राप्त गर्न के गर्नुपर्छ भनेर उनले सोधेका थिए। सबै थोक त्यागेर मेरो पछि लाग भन्दा उनी खिन्न भएर फर्केर गएका थिए। *भौतिकवाद वा सांसारिक जीवनको होडबाजीमा लागेर धनसम्पत्तिमात्र थुपार्ने बानिले मानिसहरूको समुच्च भलाइलाई जोखिममा पारिरहेको पाइन्छ। यसले असंतुष्टि र सही आनन्दमात्र ल्याउन दिँदैन, यसले अरू समस्याहरूलाई पनि मानिसहरूको जीवनमा थुपाउँछ। तिनीहरूमा उदासिनता र पिरदेखि टाउको दुख्ने जस्ता शारीरिक पिडादेखि ल्याएर व्यक्तिगत स्वभावमा असंतुलन, आत्ममोह वा अरूलाई खसालेर आफ्नो भाऊ खोज्ने प्रवृत्ति र समाजमा हँसिलोभएर घुलमिल गर्ने बानीलाई भित्र्याउँछ।" टिम केसर, *द हाइ प्राइस अभ माटेरियलिजिम* (क्याम्ब्रिज, मासाचुसेट, द एमआइटी प्रेस २००२), पृ. २२बाट रूपान्तरित।

धन कमाउने होडबाजी वा आफ्नो प्रतिष्ठा जमाउन जुनसुकै मोल पनि चुकाउने इसाईहरूले आफ्नो धनको इनारबाट शेखी गरेर पिउँछ होला तर ती मानिसहरू आत्मिक रूपमा सुकेनाश रोगले ग्रस्त हुन्छन्। तर यदि येशूले दिनुभएको पानी हामीले पियौं भने हामी कहिल्यै पनि तिर्खाउँदैनौं (यूहन्ना ४:१४)।

- अ. धनसम्पत्ति थुपारे खुशी हुन्छ भन्ने समाचारको बारेमा अझ सोच्नुहोस्। बाइबलबाट लिएर कुन् कुन् पदहरूले त्यो समाचार ठीकै भएको देखाउन खोज्छ? तै पनि त्यस भ्रामक नीति वा शिक्षाको विरुद्धमा सामना गर्दै परमेश्वरको निष्ठामा रहने मानिसहरूको उदाहरणलाई पनि नियालेर हेर्नुहोस्।
- आ. एक जना मानिसको आफ्नो बच्चा केही वर्ष भएपछि उनले भन्यो, "यस बालकबाट मैले दुईवटा बाइबलको सत्य ज्ञानलाई मैले सिकें। पहिला त हामी पापमै जन्मेका हौं। अर्कोचाहीं हामी लोभी हुन जन्मेका हौं।" केटाकेटीहरू पनि ठूलो मानिसहरू जस्तै स्वभाविक रूपमा लोभी भएको नमूनाहरू के तपाईंलाई थाहा छ? परमेश्वरको अनुग्रहको आवश्यकता हामीलाई भएको ती कुराहरूले हामीलाई कसरी बताउँछन्?
- इ. यदि हामी हाम्रो समस्या दुःखकष्टहरूको स्रोत खोजिरहेका छौं भने मानिसहरूको लागु पदार्थ खाने बानिलाई हेरेर जाँच्नुहुन्न तर तिनीहरूको मूर्खता, बेबकूपपना, अज्ञानता, लोभपना र अरूको मोलमा आफू ठूलो हुने मोहलाई हेर्नुपर्छ" भनेर कसैले भनेका थिए। लोभी हुनु किन खतरानाक छ जसले हामीलाई क्षतबिधत गराउन सक्छ? त्यसले लोभमा परेको मानिसलाई मात्र उसका आफन्त र वरिपरिरहेका मानिसहरूलाई पनि कसरी असर पार्दछ? लोभले गर्दा भयानक नतिजा ल्याएका केही उदाहरणहरू के तपाईंलाई थाहा छ?

कथा १
पर्खाल बिनाको चर्च
राकेल मारेरो टोरस (५२)

एक साबथको दिन बिहान सबेरै पाँच बजे पुर्टरिकोको सार्वजनिक बगैँचामा चर्चको एक समूह जम्मा भयो। त्यहाँ तिनीहरू प्रार्थना गर्न, बाइबल अध्ययन गर्न र हल्का नास्ता खान जम्मा भएका थिए। त्यस कार्यक्रममा घरबार बिहीन गरिब मानिसहरूले हेरिरहेका थिए भनेर ती समूहलाई तत्काल थाहा थिएन। ती मानिसहरूको बस्ने घरहरू थिएन त्यसकारण तिनीहरू सार्वजनिक ठाउँमा छाप्रो टाँगेर बसेका थिए। तर सरकारले तिनीहरूलाई तिनीहरू बसेको ठाउँलाई भत्काएर तिनीहरूलाई उठाइएको थियो। तिनीहरूको कहीं जाने ठाउँ नभएर त्यो सार्वजनिक बगैँचामा पाल टाँगेर बस्न बाध्य भएका थिए। चर्चको समूह महिनाको एक साबथ उक्त बगैँचामा भेला हुन्थे तर त्यसबेलादेखि तिनीहरू हप्ताको एक दिन भेला हुन थाले र बेघर भएकाहरूलाई नास्ता खुवाउन काम गर्न थाले। येशूको पुनरुत्थानको दिवस मनाउने पर्वमा त्यस समूहको पास्टरले ती बेघर भएकाहरूको निम्ति विशेष प्रभुभोजको आयोजना गरेका थिए। त्यसबेला उनले तिनीहरूको बीचमा खुट्टा धुने विधि अपनाए र अङ्गुरको रस र रोटी खुवाएर प्रभुभोज मनाए।

"हामीले यस ठाउँलाई पर्खालबिनाको चर्च भनेर भन्छौं" विश्वविद्यालयमा हिसाब पढाउने ५२ वर्षकी राक्वेल मारिरियो टोर्नले भनिन्। उनले नै ती घरबार बिहीनहरूलाई हप्ताको एक साबथ बिहान खाना खुवाउने कार्यक्रम आयोजना गर्दथिन्।

करेबियन समुद्रमा रहेको सानो टापु देश पुर्टो रिको अमेरिकाको अन्तरगत छ। यो केवल १६० किलोमिटर लामो र ३५ किलोमिटर चौडा छ। त्यहाँ धेरै गरिबहरू छन्। तिनीहरूलाई सहायता गर्न र येशूको प्रेमको सुसमाचार सुनाउन पर्खाल बिनाको चर्च कार्यक्रम विभिन्न कार्यक्रमहरूमध्ये एक कार्यक्रम हो जुन सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट विश्वासीहरूले आयोजना गर्दछन्। कुनै कुनै चर्चले गरिब बस्तीमा रहेका मानिसहरूको निम्ति हप्ताको एक पटक खाना खुवाउने कार्यक्रम आयोजना गर्छन् भने अरूले हप्ताको एक दिन मानिसहरू पठाएर तिनीहरूको घरलाई मर्मत गर्ने र सफा गर्ने गर्दछन्। राक्वेलको चर्चको समूह महिनाको एक फेरा मायागुज शहरमा रहेको सार्वजनिक बगैँचामा साबथको बिहान परमेश्वरको आराधना गर्न भेला हुन्थे।

यो ठाउँ आन्टिलियन एडभेन्टिस्ट विश्वविद्यालयको परिसरमा छ जुन् पुटो रिकोको पश्चिम समुद्रतटमा छ। सन् २०१२मा एक साबथ त्यस सहरको नगरपालिकाले एक समारोहको आयोजना गरेको थियो जसले गर्दा चर्च समूह नियमित ठाउँमा भेला हुनसकेन र सहरको अन्तै सार्वजनिक स्थानमा सेवा गर्न बाध्य भएको थियो। त्यहाँ धेरै घरबार बिहीनहरू भएको एक जना चर्चको विश्वासीले देखेर तिनीहरूलाई पनि आफूहरूसँग बिहानको नास्ता गर्न बोलाइएको थियो। त्यस दिनदेखि त्यस विश्वासीले प्रत्येक साबथमा घरबार बिहीनहरूलाई खाना खाउने कार्यक्रम उनले गर्न थालेका थिए।

पचास वर्षको त्यो विश्वासी एक सानो व्यापारी थिए। उनले प्रत्येक साबथ पाउरोटी, अन्न, फलफूल र जुस धेरै महिनासम्म ती घरबार बिहीनहरूलाई खाएका थिए। तर एक दिन उनले राक्वेलाई भने, "तपाईं त्यहाँ जानुस्। तिनीहरूलाई खानेकुरामात्र होइन तिनीहरूले परमेश्वरको बारेमा पनि सुनेको म चाहन्छु।" आफ्नो चर्चको सक्रिय अगुवा राक्वले अर्को साबथ उक्त व्यापारीसँग त्यस ठाउँमा जान मञ्जुर गरिन्। एक साबथ बिहान सबेरै राक्वलले बाइबल खोलेर त्यहाँ जम्मा भएका ३५ जना स्त्री र पुरुषहरूलाई सुनाउन थालिन्। त्यसपछि उनी त्यहाँ नियमितरूपमा जान थालिन् र सन् २०१७देखि ती घरबार बिहीनहरूलाई खाना खुवाउने कार्यक्रम आयोजना गर्न थालिन्।

परमेश्वरको वचन सुन्न र नास्ता गर्न आजभोलि प्रत्येक साबथ ६५-७० जना मानिसहरू बिहान ७ बजे भेला हुन्छन्। स्वयंसेवकहरूले ल्याएका मेचहरूमा पाहुनाहरू बस्छन् र सबै जना भजन गाएपछि पास्टरले २० मिनेट परमेश्वरको वचनबाट सन्देश सुनाउँछन्। केही समय अघिमात्र पास्टरले घरबार बिहीन एक समूहलाई डिस्कभरी बाइबल अध्ययन गर्ने कार्यक्रम आयोजनामा सफल हुनेहरूलाई बस रिजर्भ गरेर नजिकको एडभेन्टिस्ट चर्चमा लगेर ग्याजुयशन कार्यक्रम आयोजना गरेका थिए।

बिहानको नास्ता ४५ मिनेट पछि भएतापनि प्रायजसो मानिसहरू सातै बजे बिहान आएको देख्दा राक्वले छक्क परेकी थिइन्। "हामीले ती घरबार बिहीनहरूलाई खानामात्र दिन थालेका थियौं अब तिनीहरूले परमेश्वरको वचन पनि सुन्न चाहेको हामीले थाहा पायौं। तिनीहरू चौरमा बस्छन्, गीत गाउँछन् र आआफ्नो बाइबल खोलेर पढ्न थाल्छन्। यो त अचम्मै भएको हो।" राक्वलले भनिन्। हप्तैपिच्छेको जमघटमा पारिवारिक पुनर्मिलन जस्तो अनुभव हुन थालेको छ। "हामी हाँस्छौं र रँछौं पनि" राक्वलले भनिन्, "हामीहरूको

चिनाजान भइसकेपछि कोही कोहीको मृत्यु पनि भएको थियो। तिनीहरूको दुःखद निधनमा घरबार बिहीनहरूसँग हामीहरू रोएका थियौं। हामी सबै जना एकै परिवार जस्ता भएका छौं।" सङ्गतिमा आउने धेरै मानिसहरूसँग राक्वेलको मोबाइल नम्बर छ र हप्तामा कोही बिमारी भए वा केही आवश्यक भए तिनीहरूले उनीसँग सम्पर्क गर्छन्। नगरपालिकाबाट बस्ने ठाउँ पाएपछि कतिपय सङ्गतिमा आउनेहरू घरबार बिहीन हुन छोडेका थिए। चर्चका सदस्यहरूले तिनीहरूको नयाँ घरमा सर्न सहयोग गरेका थिए र तिनीहरूको घरलाई सजाउन मद्दत गरेका थिए। साबथ दिनमा नास्ता गर्ने खर्च चर्चका सदस्य र अरूहरूले सहायता गर्छन्। एक जना स्वयं सेवक विद्यार्थीको आमा एउटा ठूलो अन्तराष्ट्रिय कम्पनीमा काम गर्छिन्। उनको कम्पनीले आमाको मुख हेर्ने दिनमा महिलाहरूलाई र बाबुको मुख हेर्ने दिनमा पुरुषहरूलाई बाकपाक झोलाहरू दिइएको थियो। ती झोलाहरू श्याम्पु, साबुन, मञ्जन र रुमालहरूले भरिएका थिए।

इस्टरको पर्वमा स्वयं सेवकहरूले शहरको चोकमा पहिलो पल्ट प्रभुभोजको आयोजना गरेका थिए। प्रभु भोजको निमित्त सामान र टेबलहरू चर्चबाट ल्याइएको थियो। पास्टरले प्रभुभोजको बारेमा व्याख्या गरेका थिए। एक आपसको गोडा धुँदा धेरै जना रोएका थिए। "तिनीहरूको निमित्त गोडा धुनुको अर्थ परमेश्वरले तिनीहरूको पाप धुनुभए जस्तो भएको थियो, " राक्वेलले भनिन्। "तिनीहरूको निमित्त यो पहिलो अनुभव थियो र यो अति सुन्दर थियो।" राक्वेलको नेतृत्वमा आयोजना गरिएको कार्यक्रमले गर्दा कसैले बप्तिस्मा लिएको उनलाई थाहा छैन तर मानिसहरूको हृदयमा परमेश्वरको पवित्र आत्माले काम गरिरहनुभएको छ भन्ने कुरामा उनी विश्वस्त छिन्। उनले भनिन् "हामीलाई थाहा छ हामीले रोपेको बिऊ उम्रिनेछ। तिनीहरू परमेश्वरलाई प्रेम गर्छन् भन्ने कुरा हामीलाई थाहा छ।"

तपाईंहरूले दिनुभएको भेटौंले आन्टिलियन एडभेन्टिस्ट विश्वविद्यालयका स्वयंसेवक विद्यार्थीहरूले र साथै विश्वविद्यालयमा सुसमाचार सुनाउने केन्द्रको स्थापना गर्न सहयोग मिल्ने छ।

लेखक: आन्द्र मकचिस्ने पुर्टो रिकोको बारेमा छोटो जानकारी: यस प्रान्तको संविधानले सबै मानिसहरूलाई धर्म स्वतन्त्रता दिएको छ। पचहत्तर प्रतिशत मानिसहरू रोमन क्याथोलिक मतका छन् र २५ प्रतिशत अरू प्रोटेस्टेन्ट धर्मालम्बीहरू छन्। पुर्टो रिको कन्फरेन्समा ३१० चर्चहरू छन् र ३२,८७५ विश्वासीहरू छन्। त्यस प्रान्तको जनसंख्या ३,४९५,००० छ।